

ЖАН ДЬО ЛАФОНТЕН МЛАДАТА ВДОВИЦА

Превод от френски: Пенчо Симов, 1978

chitanka.info

Като умре съпруг, без плач не би могло.
Но след шума голям съвзема се душата
и Времето накрай ще отнесе тъгата
на своето крило.

Вдовица е неутешима,
ала различен вид ще има
подир година срок; човек не би познал,
че същата жена това е.

Отблъсква всички нас едната, буди жал,
а другата блести, самотност не желае.

Отпърво, на сърце поставила ръка,
неутешима всяка бива,
но след това не е така
и тази басня го разкрива —
разкрива го животът сам.

Веднъж съпруг умирал; там
съпругата била, крещейки с всички сили:
„Почакай; подир теб и аз ще дойда, мили,
духът ми с твоя дух ще отлети сега!“

Мъжът заминал сам обаче.

Баща ѝ, умен мъж, изчакал да поплаче.

Изтекли сълзи — цял порой,
а сетне заговорил той:

„И с твоя плач светът сега един и същ е
за мъртвия — недей да плачеш вече, дъще!
Край теб са живи все — за мъртви не мисли.

Съвсем не казвам, че веднага
да се омъжиш се налага —
във траур още си, нали,

но сетне, щом смириш и ти скръбта си строга,
съпруг красив и млад да ти предложи мога.

Послушай.“ — „Ще скърбя безспир,
не искам мъж, а манастир!“

След туй не бързал той въпроса да подеме.

*Минава месец време.
А сетне всеки ден по нещо тя мени —
прическа, облекло; при суета такава
и траурът за накит става.
И свитата на любовта —
забави, танци, смях — допълва хода на
нещата,
и всички пак като преди
се къпят в бистрите води
от извора на Веселбата.
Познавайки света, бащата чака тих;
и най-насетне тя веднъж запитва кратко:
„Къде е младият жених,
когото обеща ми, татко?“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.